

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ, ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ!

Σημαντική η είδηση και ακόμη σημαντικότερες οι προεκτάσεις της. Με πρόσφατη απόφασή του, το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών **δικαίωσε το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών απορρίπτοντας τη δεύτερη αίτηση ασφαλιστικών μέτρων του ΣΤΕΑΤ** κατά της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας του ΣΜΤ, επιβεβαιώνοντας, απλώς, το αυτονόητο – αλλά όχι και για την εργοδοσία, τον εργοδοτικό συνδικαλισμό τύπου ΣΤΥΕ, ΓΣΕΕ, ΤΕΕ κλπ. – ότι οι μισθωτοί εργαζόμενοι με Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών παρέχουν εξαρτημένη εργασία και συνεπώς πρέπει τα εργασιακά τους δικαιώματα να κατοχυρώνονται πλήρως. Ακόμα και το δικαστήριο δε μπορούσε να αγνοήσει το προφανές, ότι το κείμενο της ΣΣΕ περιέγραψε πλήρως τους όρους με τους οποίους παρέχουν την εργασία τους οι μισθωτοί αυτοί και, επομένως, εφόσον συντρέχουν αυτές οι προϋποθέσεις, η εργοδοσία οφείλει να σεβαστεί τα προβλεπόμενα από τη Σύμβαση.

Η εξέλιξη αυτή είναι πολύ σημαντική. Στην ουσία, με αυτήν κλείνει ένας πρώτος κύκλος μαχών, οι οποίες είχαν ως αντικείμενο το αν θα καταφέρει να υπάρξει για πρώτη φορά στο εργατικό κίνημα της χώρας, μια ΣΣΕ η οποία να καλύπτει ΡΗΤΑ και ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΑ τους εργαζόμενους με “άτυπες”, “ελαστικές” εργασιακές σχέσεις (και, με αυτή την έννοια, αν θα μπει κι ένα εμπόδιο στην παραπέρα επέκτασή τους) ή όχι. Είναι φανερό, ότι **η σημασία της αναμέτρησης αυτής υπερβαίνει τα πλαίσια του κλάδου μελέτης-κατασκευής και αγγίζει το σύνολο της εργατικής τάξης**, ιδιαίτερα σε μια περίοδο που μπαίνει στο εργοδοτικό στόχαστρο η ίδια η έννοια των ΣΣΕ. Δεν είναι τυχαίο ότι τις θέσεις του ΣΤΕΑΤ στο δικαστήριο υποστήριξε ο δικηγόρος του ΣΕΒ. Δεν είναι τυχαία τα επιχειρήματα που χρησιμοποιήθηκαν, που δείχνουν τι ήταν αυτό που τρόμαξε – δικαίως φυσικά – την εργοδοτική πλευρά: **η ίδια η υπογραφή της ΣΣΕ, η κήρυξή της ως υποχρεωτικής και η απόρριψη της προσφυγής του ΣΤΕΑΤ δημιουργούν ένα ισχυρό δεδικασμένο και μια βάση για τη συνέχιση του αγώνα ενάντια στη μαύρη εργασία και τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις ΑΠΟ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΘΕΣΕΙΣ**. Οι επόμενοι σταθμοί της μάχης είναι τώρα μπροστά μας: αφενός, προς την κατεύθυνση της διεύρυνσης της εφαρμογής των διατάξεων αυτών, ώστε να “αγκαλιάσουν” το σύνολο του τεχνικού κλάδου (πληροφορική, τηλ/νίες, βιομηχανία), αλλά και γενικότερα και, αφετέρου, προς την κατεύθυνση της διεκδίκησης συνολικά καλύτερων όρων εργασίας, είτε αυτό αφορά στους μισθούς, είτε στο χρόνο εργασίας, είτε στα ασφαλιστικά δικαιώματα.

Η απόφαση αποτελεί, επιπλέον, **κόλαφο για τον εργοδοτικό συνδικαλισμό** τύπου ΣΤΥΕ-ΓΣΕΕ, ΤΕΕ κλπ. Σε ό,τι αφορά το ΤΕΕ, η στάση του “Ποντίου Πιλάτου” που επέλεξε – στάση ανοικτής στήριξης της εργοδοσίας ουσιαστικά – κυριολεκτικά γελοιοποιήθηκε, καθώς βρέθηκε πίσω ακόμα και από τις αποφάσεις των αστικών δικαστηρίων. Τα επιχειρήματα με τα οποία η πλειοψηφία της ΔΕ και της Αντιπροσωπείας αρνήθηκε τη στήριξη στο ΣΜΤ (ασφαλιστικές εισφορές που θα απαιτηθούν, θα χτυπηθεί ο κλάδος των κατασκευών κλπ.) είναι τα ίδια που χρησιμοποίησε και η εργοδοσία. Φυσικά, για τον τεχνικό σύμβουλο του κράτους των μονοπωλίων, τον φορέα της ταξικής συνεργασίας εν ονόματι του “επαγγέλματος” και της “επιστήμης”, την ηγεσία που διαμόρφωσε, υπερασπίζεται και προωθεί ακόμα πιο πολύ τη λογική της ανταποδοτικότητας στο ασφαλιστικό με τον 3518/06, αυτό ήταν φυσικό. Το ίδιο, βέβαια και για τον “επίσημο εκλεκτό” του ΣΤΕΑΤ, τον εργοδοτικό ΣΤΥΕ που έδωσε κι αυτός με λύσσα τη δική του, δικαστική κι όχι μόνο, μάχη κατά του δικαιώματος του ΣΜΤ να υπογράψει συμβάσεις και της αναγνώρισής του από το οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα. Δεν ξεχνάμε τις αθλιότητες της πλειοψηφίας ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-Αυτ. Παρέμβασης στο ΕΚΑ, για την μη ένταξη του Σωματείου, τον αποκλεισμό των αντιπροσώπων του που αντιστοιχούσαν στους ψηφίσαντες με ΔΠΥ από το Συνέδριο με τα ίδια επιχειρήματα του ΣΤΕΑΤ ότι είναι “ελευθεροεπαγγελματίες” και “εργοδότες” (!!!). Έκαστος, εφ’ ώ ετάχθη και η ηγεσία ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-ΣΤΥΕ κλπ. έχει προ πολλού αποδείξει το βρώμικο ρόλο της...

Και βέβαια, δε μπορεί κανείς να ξεχάσει τον **αποφασιστικό ρόλο που έπαιξαν οι δυνάμεις του ταξικού εργατικού κινήματος, του ΠΑΜΕ**, τόσο γενικά, όσο και στο εσωτερικό του ίδιου του Σωματείου (με την συνεχή προσπάθεια παρέμβασης στο διεκδικητικό πλαίσιο, τις πρωτοβουλίες, τις μορφές πάλης κλπ.), για τη θετική έκβαση της μάχης αυτής, για τα βήματα που έγιναν προς τη μαζικοποίηση του Σωματείου και τη διεύρυνση της απεύθυνσής του στους εργαζόμενους, βήματα που υπολείπονται ακόμα σημαντικά των αναγκών και των δυνατοτήτων. Η επισήμανση αυτή έχει τεράστια σημασία, ειδικά σήμερα, μπροστά στα ανεβασμένα καθήκοντα που μπαίνουν μπροστά στο ΣΜΤ, τόσο σε ό,τι αφορά τη ΣΣΕ για το 2008, όσο και για τη μάχη του ασφαλιστικού. Τίθεται ξανά επί τάπητος το κύριο δίλημμα: **θα βαδίσει τελικά το ΣΜΤ μαζί με το υπόλοιπο ταξικό εργατικό κίνημα και το ΠΑΜΕ σε μια νικηφόρα πορεία προς τα μπρος ή θα εγκλωβιστεί στα γρανάζια της εργατικής αριστοκρατίας της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, μέσα από μια επικίνδυνη λογική “ίσων αποστάσεων” μεταξύ ΓΣΕΕ-ΠΑΜΕ και αναζήτησης ανύπαρκτων “τρίτων δρόμων”;** Καθώς ήδη έχουμε μπει σε μια φάση όξυνσης της αντιπαράθεσης για το ασφαλιστικό, τις εργασιακές σχέσεις, τις ιδιωτικοποιήσεις, η πείρα δείχνει ότι οι δρόμοι ήταν, είναι και θα μείνουν δυο: είτε με τους εργάτες, τα δικαιώματα και τις ανάγκες της λαϊκής οικογένειας στην πορεία για να πάρουν οι παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου τη μοίρα τους στα χέρια τους, είτε με το κεφάλαιο και τους

διάφορους εκφραστές του – ακόμα κι αν φορούν το μανδύα του “συνδικαλιστή”. Ας σκεφτεί πολύ καλά η πλειοψηφία της διοίκησης του Σωματείου, μπροστά και στις κινητοποιήσεις του επόμενου διαστήματος κι ας αναλάβει τις ευθύνες της. Άλλα περιθώρια για ταλαντεύσεις και “ήξεις-αφίξεις” δεν υπάρχουν...

ΟΛΟΙ ΜΕ ΤΟ Π.Α.ΜΕ. ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ 13 ΦΛΕΒΑΡΗ!!!